

που ξέρουμε πώς και ο Ανδρεάδης έγραψε στην καθα-
ρεύουσα για παρόμοιους λόγους, αν έγραφε για μας ο κ.
Χ. που τα ξέρεi όλ' αυτά, δε θα εξέφραζε το θαυμασμό
του τάχατες για το πραξικόπημα του Ροίδη. Το έκαμα
 όμως γιατί ξέρεi πώς στον κοσμική πιάνουν τέτοια
κόλπα θεατρικά.

Δε λείπει από τη μελέτη του κ. Χ. ούτε το κλα-
σικό έπιχειρήμα, πώς χωρίς την καθαρεύουσα το έθνος
δε θα μπορούσε να επικοινωνήση με την αρχαία φιλο-
λογία.

Τέλος πάντων το βιβλίο το συνιστούμε θερμότατα
 στους τυφλούς, γιατί περιέχει αληθινά όλα τα καταλ-
ληλα για αυτούς έπιχειρήματα. Και είναι φυσικό οι
 πρόμαχοι της καθαρεύουσας να έχουν συμπάθεια και
 να εργάζονται για αυτήν την τάξη των ανθρώπων,
 άφου την έδημιούργησαν κύριοι και οι προκάτοχοί τους.

ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Άπ' τή ματιά, που μοιάζει
Σάν άτσαλένιου μαχαίρις λείδα,
Κάποια νυχτιά, που σ' είδα,
Στά στήθια μου γεννήθη ένα μαράζι.

Και θέριασε κι' απλώθηκε ως το νοῦ μου
Πύρινη λάδα κι' άσβεστη, που καίει
Τή δύναμη του λογισμού μου.
—Ω, κάποια θλίψη αλλιώτικη μέσα μου! σιγοκλαίει!

Κι' όλο σε φέρνει ο νοῦς μου εμπρός μου
Βουδή, με τή ματιά αναμένη,
Σάν τή χαλάστρα Μοίρα ενός αθέριου κόσμου,
Που κάθε ρεϊπιο τρόπαιο πάνου στα ρεϊπια στάνει

Μες στη θλιμμένη ώρα
Του χαλασμού φως άπαλό δε λάμπει,
Μόνο ή ματιά σου ή άτσαλένια τώρα
Διώχνει και τα στερνά του νοῦ μου θάμπη.

Κ' ή Χίμαιρα δεν είσαι πιά, που φέρνει
Ρόδινην όψη στα όνειρα, στον πόθο·
Είσαι ή γυναίκα, που άπ' τή ζωή με φέρνει,
Κι' όλάκερη σαν μιá φωτιά μες στην καρδιά σε
[νοιώθω.

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΒΡΙΑΗΣ

ήρθε αυτός ζητάει σκοινί μακρύ, για να το ρίξει του
Δάφνης και να τον ανεβάζει τραβώντας τον. Μά σκοινί
δεν ήταν πουθενά· ή Χλόη όμως άφου έλυσε την κορ-
δέλλα της τή δίνει στο γελαδάρη κ' έτσι εκείνοι στε-
κούμενοι στην άκρη τραβούσαν κι' ο Δάφνης ανεβηκε
άκολουθώντας με τα χέρια την κορδέλλα. "Επειτα,
άφου έσυραν και τον κακότεχο τράγο με σπακμένα και
τα δυό κέρκτα (τόσο τον ξεδικήθηκεν ο νικημένος τρά-
γος) τον χαρίζουν στο γελαδάρη για τή βοήθεια που
τους έδωσε· κι' άπορραϊζούν να είπουν ψέμματα στους
δικούς τους ότι τον άρπαξαν λύκοι, αν τον άναζήτουσε
κανένας. Κι' αυτοί άφου γύρισαν πίσω ζέταζαν τα κο-
πάδια τους· και σαν είδαν πως έβοσκαν ήσυχα και τα
πρόβατα και τα γίδια, κάθησαν σε κούτσουρο βελανι-
διάς και κύταγαν μήπως σε κανένα μέρος του κορμιού
του ματώθηκεν ο Δάφνης όταν έπεσε. Δεν είχε πλη-
γωθεί καθόλου, ούτε είχε ματώσει, μά ήταν γεμάτος
χώμα και λάσπη και στα μαλλιά και στο άλλο κορμί.
Γι' αυτό άπορραϊσσαν να λουστει, προτού νοιώσουν τι
ποτε ο Ασμωνας και ή Μυρτάλη. Κι' άφου πήγε
μαζή με τή Χλόη στο σπήλιο των Νυμφών, τής έδωσε
και το πουκάμισο και το ταγάρι, κι' αυτός άρχισε να
λουζεται. Κι' όταν άπολούστηκε και ξαναφάνηκεν ώ-
μορφος όπως πρώτα, ή Χλόη από τή χαρά της τον φί-
λησε.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΗΛΙΘΙΟΠΟΥΛΕΙΟΥ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΣ

Α' Μέλος. Είεν τί σιγάτε; ή το σοβαρόν της
γεννησομένης τελετής ύμεις προκατείληφε; Είπέ ά-
στερόν τι, δ' φίλε Άμομφάρετε.

Β' Μέλος. (Άμομφάρετος) Ούκ αν έσίγων εί ή-
δυνάμην λαλείν πλην ού δύναμαι και γάρ τήν ήμέραν
πασαν εν τοίς του Φθειρη κάφρείοις λογιδρια έξε-
φώνουν Φθειριώτου κελεύων σανίδων άψασθαι έάν
και δεύτερον ήμεις άνάγκη περιστή. Άλλ' ίδου πρόε-
δρος.

Μιστριώτης (μπαινών). Ω χαίρετε φίλοι έταί-
ροι και σύ θρόνε εύξεστι προεδρικέ και σύ γε λάσα-
νον ο πρότερον αντιπρόσωπος έμός ένταῦθα καθήσο,
τα νυν δε τουμψ λάργυγι έπικουρήσεις. (Άναδαινεί
στο βήμα). Παρήλθον, ω φιλόμουσος, δημήγυρις έν'
άγγελίαν τερψίθυμον ήμιν άγγείλω. Έβάδιζον τήν
όδον Πατησίων εύθῦ ούρητηρίων των παρὰ Μου-
σειον έκτα λαθών έμαυτόν—ένθους γάρ έν τή όδῳ
έγενόμην—εις το του Άρεως πεδίον γίγνομαι Έν-
ταῦθα δὴ άνήρ Άχιλεύς ΧηΝέης ο των Άτθίδων
ραψωδός μίας κάπτων ως μακρόθεν έθεάσατό με
διὰ ταραχτον κάλλος Άτθιδά με ήγησάμενος προσ-
ήλθεν έγγύς και ήσπάσατό με. Έμέ δ' εύθῦς ή θεία
μανία άνήει και έν έμαυτῷ έγενόμην και εις λόγους
αυτῷ ήλθον. Οίακοστροφήσας ουν τον λόγον εις το
γλωττικόν ζήτημα τον άνδρα πρώτον μεν ρήμασι
ποιητικοίς κατεκλήθησα είτα δε ύποσκελίσας Χατζι-
δακείψ σοφίσματι κατέβαλον, ίνα δε μη μακρηγορῶ
έπεισα αυτόν καθαρευούση χρῆσθαι και τους Άττι-
κούς ύμνει έν οίς πρώτος έγώ ύμνηθήσομαι διὰ τους
οὖς έμόχηθησα μόχθους.

Και μήν ο δε ΧηΝέης ύπό των προσπόλων ά-
γεται.

ΧηΝέης. Κεχαίρετισμαι ήμεις συγχωρήτε δ' εί
σολοικίζει νεωφώτιστος γάρ.

Οί έταίροι μαζί. Έλευλευ! έλευλευ!

Ζήθι, Ζήθι ΧηΝέη Άχιλλεύ!

Νυν δὴ κροτείτω πᾶς τις τῷ χείρε
και σύ ω ΧηΝέη τήν κόμην σου κείρε
κι' έλθέ μεθ' ήμῶν
να πίες ζωμόν
καλόν εξ έμίδος

Διά τήν άντιγράφην
ΝΤΑΒΑΝΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'

"Όταν ή Δάφνης έμεινε μονάχος του τέτοια παρα-
μιλούσε :

— Τί λοιπόν μουκανε της Χλόης το φίλημα ;
τα χείλη είναι πιο τρυφερά κι' από τα ρόδα και το
στόμα πιο γλυκό κι' από τός κερήθρες, μά το φιλι της
πιο φαρμακερό κι' από το κεντρί της μέλισσας. Πολ-
λές φορές φίλησα κατσικάκια· πολλές φορές φίλησα
σουλάκια νεογέννητα και το μουσκάρι που μου χάρισε
ο Δόρκωνας· μά τοῦτο το φίλημα είναι αλλιώτικο·
μου φεύγει το μυαλό, πετάει ή καρδιά μου, λυώνει ή
ψυχή μου κι' όμως θέλω να ξαναφίλησω. Ω νίκη
κακή· ω άρρωστια παρξένη που ούτε τόνομά της δεν
ξέρω να είπω. Άρα γε μαγιστότανο είχε φάει ή Χλόη
προτού να με φιλήσει ; μά πως δεν πέθανε ; Πως λα-
λούν τ' άηδόνια και το σουραϋλί μου σωπαίνει ! πως λο-
υροπηδοῦν τα κατσίκια κ' έγώ κάθουμαι ! πως λου-
λουδίζουν τ' άνθια κ' έγώ στεφάνια δεν πλέω ! Τα
γιούλια κι' ο ύκνιθος άνθίζουν, κι' ο Δάφνης μαρμί-
νεται ! άρα γε κι' ο Δόρκωνας πιο έμορφος από μένα
θα φανεί ;

Τέτοια ο καυμένος ο Δάφνης έπαυχε κ' έλεγε,
γιατί πρώτη φορά δοκίμαζε του έρωτα τίς δουλιές και
τα λόγια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'

Μά ο Δόρκωνας ο Γελαδάρης έρωτεμένος με τή

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΔΙΟΓΡΑΦΙΑ

Το περίφημο φιλολογικό περιοδικό της Άγγλιας Athe-
naeum, κρίνοντας το τελευταίο βιβλίο του Abbott, γρά-
φει τ' ακόλουθα (19 του Σεπτεβρου 1903).

«Μερικά τραγούδια και παραμύθια είναι καταχωρι-
σμένα ελληνικά, μαζί με συλλογή όπο νιώσματα, λιανο-
πράγους, κι' άποσπάσματα από χειρόγραφα γιατροσόφια.
»Αφτά μεγαλώνουν σημαντικά τήν αξία του βιβλίου,
και δείχνουν τή διαφορά της αληθινής και φυσικής γλώσ-
σας από το κατάψυχρο βαρβάρισμα (jargon) των έφημε-
ριδων, το τεχνητά παραγομισμένο με κλασικισμού μι-
νισονόητους και με λέξεις και κλίσεις άμσταχειρίστες, που
πόσο μάς άηδίασαν εναντίον της νέας ελληνικής».

Και το Saturday Review, άλλο περίφημο περιοδικό
της Άγγλιας, παραβάλλει τήν καθαρεύουσα μας με τήν
αρχαϊκή καθαρεύουσα, ονομάζοντας γλωσσολογίες και
τις δύο.

«Όπου είναι φανερό πως ο πολιτισμένος κόσμος άρχι-
σε σιγά σιγά να μυρίζεται τή γλωσσική άγυρτία».

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Έχω κ' έγώ ένα λόγον σπουδαιότατον να μη-
οικαῶ εναντίον του αγαθού και άκάνου κ. Μιστρι-
ώτη, άφου με τα καμώματά του τα παιρωτικά μου
κατεβρόχθισε ένα άρθρο μου. Ο φίλιτος «Νου-
μᾶς» το είχε προαναγγείλει προ ένός περιπου μηνός,
άλλα δεν το έδημοσίευσε. Κι' όταν του παραπονέ-
θηκα για αυτό, που το πήρα—δεν σᾶς το κούβω—
και για περιφρόνησι, ο «Νουμᾶς μ' άπάντησε :

—« Μά τί φταίμε μείς, φιλιτάτη Άροδαφνούσα,
αν ο κ. Μιστριώτης κατέσχεσε το «Νουμᾶ» και δεν
έπιτρέπει και σ' άλλον να μιλήση ;»

Άνωτέρα βία λοιπόν ! Τι να γίνη ; Κι' όμως
έκείνο το άρθρο μου ήθελα πολύ να δημοσιευθή,
γιατί σε κείνο μιλούσα για δυο κυρίες μας, δυο φαι-
νόμενα περιεργότατα του κοινωνικού μας όρίζοντος,
τις κυρίες Μαύρου-Βαλαωρίτη, που έθυσίασαν τήν
περιουσίαν τους για να σώσουν τήν τιμήν των συζύ-
γων τους, σε τέτοια έποχή μάάλιστα που άλλες κυρίες
καταβροχθίζουν και τήν τιμήν και τήν περιουσίαν

Χλόη, άφου παραφύλαξε τον Δρύαντα εκεί που παρ-
χονε παλούκι κοντά σ' ένα κλήμα, τον σιμόνε φέρνοντας
τυρά και λίγα σουραϋλία για κανίσκι. Και του δίνει
τα τυρά σαν δώρο, γιατί ήταν καλός φίλος άπ' τον
καιρό που έβοσκει κι' αυτός. Κάνοντας αρχή από δω,
έπιασε να του λέει για το γάμο της Χλόης· κι' αν τήν
έπαιρνε γυναίκα, χαρίσματα πολλά και μεγάλα, σαν
γελαδάρης έταζε· ένα ζευγάρι καματερά, τέσσερα με-
λίσινα, πενήντα μηλιές, βουβαλοτόμαρο για να κόψει
ποδήματα, ένα μουσκάρι άποκομμένο κάθε χρόνο· ως
που λίγο έλειψε μαγεμένος ο Δρύαντας από τα χαρί-
σματα να στεφεί το γάμο. Μά σκέφτηκε ότι ή κορα-
σιά αξίζει καλύτερο γαμπρό κι' από το φόβο μήπως αν
φανερωθεί καμιά φορά, του λάχουν αγιάτρευτες συμ-
φορές και το γάμο άρνήθηκε και συχώρηση ζήτησε κι'
από τα ταμμένα χαρίσματα παρατήθηκε.

ΚΛΦΑΛΑΙΟ Θ'

Άφου λοιπόν και δεύτερη φορά γελάστηκε ο Δόρ-
κωνας στην έλπίδα του και του κάκου έχασε τα καλά
τυριά, σκέφτηκε ν' άρπάξει τή Χλόη με τα χέρια του
όταν τή βρει μονάχη· και σαν παραμόνεψε, ότι μέρα
με τή μέρα πήγαιναν τα κοπάδια στο πότιμα τή μιá
μέρα ο Δάφνης και τήν έλλη τή κορίτσι, μηχανεύεται
πονηριά, που ταίριαζε σε βοσκό.

(Άκολουθεί)

των συζύγων τους, για να σώσουν το έγω τους—
Ετσι τουλάχιστο άκουσα να λέγη κάποτε μια κυρία
της δευτέρας κατηγορίας.

«Ας είναι! Πάει κι αυτό μαζί με τόσα άλλα για
ναποδειχθῆ, ακόμα μιά φορά, πώς ο δασκαλισμός,
όπως έλεγε ένας συνεργάτης του «Νουμά», πνίγει
κάθε εκδήλωσιν ζωής, κάθε γενναίαν σκέψιν που
ήμπορούσε να ξεβγῆ από τόσους έγκεφάλους εν ενερ-
γεία διαρκῶς εϋρισκομένους—κι' έννοιῶ τους ἀνρδι-
κούς έγκεφάλους, για να μη παρεξηγηθῶ.

* *

«Αποῦ δὲν έδημοσιεύθηκε τὸ ἄρθρο σας, κρι-
μασιν οἷς οἶδε Μιστριώτης, δὲν μᾶς γράφετε τίποτ'
ἄλλο; Για τὴν γλῶσσα τῶν γυναικῶν; Για ὅ,τι
ἄλλο, ἐπὶ τέλους, θέλετε;

Ν' ἀπαντήσω στὸν φίλτατο «Νουμά» καὶ νὰ τοῦ
πῶ... Μὰ τί νὰ τοῦ πῶ; Για τὴ γλῶσσα ποῦ μι-
λοῦν οἱ γυναῖκες μας; Καὶ μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτὴ
ἄλλη ἀπὸ τὴν γλῶσσα τῆς Καρδιάς καὶ τῆς Ἀλήθειας,
ἀπὸ τὴν ζωντανή, τὴν ἐθνική μας γλῶσσα, ποῦ τὴν
ἀκούσαμε ἀπὸ τίς μαννάδες μας καὶ ποῦ θὰ τὴν μι-
λήσουμε στὰ παιδιά μας; Ἀπὸ τὴ γλῶσσα ποῦ κι'
ὅσες ἐσπουδάσαμε στὰ σχολεῖα κ' ἐδηλητηριασθήκαμε
μὲ τοῦ σχολαστικισμοῦ τὸ φαρμάκι, ποῦ κι' ὅσες
ἀνατραφήκαμε μὲ μπόννες καὶ μὲ γκουβερνάντες καὶ
ψευτοπαπαγαλλίζουμε μπροστὰ στὸν κόσμον Φρανσιέ-
ζικα κ' Ἐγγλέζικα, δὲν μποροῦμε νὰ τὴν ξεχάσουμε
δὲν μποροῦμε νὰ τὴ ἀρνηθῶμε, ὅταν ἔρχεται στιγμή
νὰ φανερώσουμε τὴν ἀγάπη μας, τὴν στοργὴν μας,
τὸν πόνον μας καὶ τὸ μῖσος μας ἀκόμα;

Ἡ γυναῖκα, ἡ Ρωμιά—πφ! πρόστυχη λέξις!—
ὅταν βγάλῃ τὴν προσωπίδα ποῦ τῆς ἐφόρεσε ὁ ψευ-
τοπολιτισμός, δὲν ξέρει ἄλλη γλῶσσα ἀπὸ τὴ γλῶσσα
τὴν ζωντανή. Καὶ νὰ σᾶς πῶ καὶ καὶ ἄλλο; Ἄν
ὑπάρχῃ σήμερον γλῶσσα ζωντανή, ἡ γλῶσσα αὐτὴ διὰ
τῶν γυναικῶν ἔζησε καὶ διὰ τῶν γυναικῶν θὰ ζήσῃ.

* *

Ἐδιάβασα κάπου ὅτι ἡ Πριγκηπέσσα Ἀλίκη εἶπε
στὸ χορὸ τῆς κοντέσσας Ριανγκούρ:

— Τὴν ἐσπέραν ταύτην παρετέθη γεῦμα ἐν τοῖς
Ἀνακτόροις!

— Ἴδὸν ἡ γλῶσσα ἡ Ἑλληνική! ἐφώναξεν ἐν
θριάμβῳ ὁ κ. Ταρταρίνος ποῦ ἐδημοσίευσεν αὐτὴν τὴν
εἰδησιν τὴν ἐθνικὴν στὴν ἐφημερίδα του.

— Ἴδὸν ἡ γλῶσσα ἡ δασκαλική! ἐψιθύρισα κ'
ἐγὼ δειλὰ δειλὰ. Καὶ συνεχίζουσα τὰ δειλὰ μου λό-
για ἐπρόσθεσα:

— Ἡ Πριγκηπέσσα Ἀλίκη εἶναι ξένη. Χθὲς
ἀκόμα μᾶς ἤλθε. Μαζί μας δὲν ἔζησε. Ὅταν ζήσῃ
μαζί μας, ὅταν ἀναπνεύσῃ κι' αὐτὴ τὸν ἀέρα τῆς
νεοελληνικῆς ζωῆς ποῦ ἀναπνεόμεν ἐμεῖς, ὅταν γίνῃ
κι' αὐτὴ Ἑλληνίδα, ὅπως ἔγινεν ἡ Πριγκηπέσσα Σο-
φία καὶ πρὸ πάντων ὅταν λησμονήσῃ, μὲ τὰ χρόνια,
τὸ δάσκαλό της καὶ γνωρίσῃ τὴν καινούργια πατρίδα
της, δὲν θὰ μιλήσῃ πιά τὴν ψεύτικη καὶ μπαλασμο-
μένη αὐτὴ γλῶσσα, ἀλλὰ θὰ κουβεντιάξῃ σὰν κ' ἐμᾶς,
μὲ Ζωή, μὲ Ἀλήθεια καὶ μὲ Εὐλικρίνεια!

Δὲν θὰ παραξενευθῆς, ἐλπίζω, πῶς ἐπεμβαίνω
κι' ἐγὼ εἰς γλωσσικὰ ζητήματα, ἀποῦ μάλιστα εἶμαι
γυναῖκα καὶ τὰ γλωσσικὰ ζητήματα, εἶναι ζητήματα
τῆς ἀρμοδιότητός μας. Ἀλλὰ καὶ ποιά ἀπὸ μᾶς τίς
γυναῖκες δὲν θὰ χαρῆ ὅταν ἀκούσῃ τὸ μουσικόν, ποῦ
μοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ «Νουμάς»..... ὑπὸ πᾶσαν ἐγε-
μύθειαν, ὅτι τρεῖς φοιτήτριες τῆς Φιλολογικῆς Σχο-
λῆς εἶναι φανατισμένες γιὰ τὴ ζωντανὴ μας γλῶσσα
καὶ γράφουν τόσο ὠραῖα πράγματα σ' αὐτὴ, ποῦ θάρ-
χίσουν νὰ τὰ δημοσιεύουν σὰν πάρον τὸ δίπλωμά
τους καὶ σὰν παύσουν νὰ τρέμουν πρὸ τοῦ Μιστριω-
τικοῦ φάσματος;

Ἄν προστεθῆ ὁ ἀπὸ τῆς τρεῖς ἡ καλὴ μου ἡ
φίλη ἡ Εἰρήνη Μεγαπάνου, ποῦ ἐδημοσίευσεν ἕνα
τόσο ζωντανὸ διηγηματάκι ἄλλοτε στὸ «Νουμά», ἔ-
χομε τέσσαρες γιὰ τὴν ὥρα κυρίες, ποῦναι ἐνθου-
σιασμένες μὲ τὴν γλῶσσα τὴν ζωντανή.

Ἄρκετὰ ἐφλυδαισιὰ καὶ νομίζω πῶς ἤμπορῶ νὰ

σταματήσω ἐδῶ ἀποῦ σφίξω τὸ χέρι τῶν τεσσάρων
Ἑλληνίδων ποῦ τιμοῦν ὄχι μόνον τὴν γλῶσσαν
τῶν μαννάδων τους, ἀλλ' ἐξαγγίζον καὶ τὴν τόσο
δ. ι. α. σ. ρ. θ. εἰ. σ. α. ν. γλῶσσαν τῶν γυναικῶν.

Η ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ

ΑΠΟ ΤΟ Φ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΑΣ

Κι' ἐκεῖ ποῦ ὁ κονταρόδοξος γιὸς τοῦ Πηλεΐα στὴ μέση
πήδησε κάτου ἀπ' τὸν γκρεμό, τότε ἴσα τὸ ποτάμι
χοιμάει κυματοφούσκωτο ζυπνῶντας κάθε ρέμα,
κι' ἐβράζε κι' ἐσπρωχνε πολλοὺς νεκροὺς ποῦ στὰ νερά του
πλέχανε πλῆθος, ἀπ' τὸ γιὸ σφαγμένοι τοῦ Πηλέα.
Ὅξω δλους τοὺς ξερνοῦσε ἀφτοὺς μὲ μουγκρητὰ σὰν τάβρος,
κι' ὄρθιο τὸ κῦμα φοβερὸ στὸν Ἀχιλλεΐα τριγύρω
ἐβράζε, κι' ἐπεφτε ἐσπρωχνε τ' ἀσπίδι, οὐδὲ μποροῦσε
νὰ βασταχτεῖ στὰ πόδια του. Μὰ τέλος πιά ἀγκαλιάζει
χοντρόκορμη ἀψηλὴ φτελιά, ποῦ ξεκολνᾷ ἀπ' τίς ρίζες
καὶ συνεπαίρνει πέφτοντας τὸν ὄχτο, κι' ἀμποδίζει
τ' ἀφοκουμάτιστα νερά μὲ τοὺς πυκνοὺς τῆς κλώνους.
Τότε ἀπ' τὸ κῦμα ξεπηδᾷ, καὶ φτερωτὸ μὲ πόδι
παίρνει τὸν κάμπο ἀβάσταχτος, λὲς εἶχε γληγοράδα
σὰν τοῦ νυχτόφτερου τ' ἀητοῦ, τ' ἀητοῦ τοῦ κυνηγάρη,
ποῦναι πουλι τὸ πιδ γοργό, τὸ πιδ λεβέντικο ὄρνιο·
ἔτσι στὸν κάμπο δρόμιζε, κι' ἀχοῦσε ἀπᾶς στὰ στήθια
φρίκη ὁ χαλκός του, κι' ἐφεβγε, δεξὰ ζερβά γυρνῶντας,
μὰ πάντα ὁ πόταμος μ' ἀχοῦς τοῦ πλάκωνε ξεπίσω.
Κι' ἂν ἴσως κάποτε ἔκανε ν' ἀντισταθεῖ, ζητῶντας
μιὰ καὶ καλὴ νὰ φωτιστεῖ, τάχα μπροστὰ τὸν ἔχουν
ἄλοι εἰ θεοὶ ποῦ κατοικοῦν τὰ φωτισμένα οὐράνια;
πάντα ἄγρια τοῦ πελάγωνε νεροσυρμὴ τοὺς ὤμους.
Κι' ἀφτοὺς καρδοστενόχωρος πηδοῦσε, μὰ τὸ ρέμα
πλάκωνε φρένιο κι' ἐσκαθε τὸ χῶμα ποῦ πατοῦσε.

Κλάφτηκε τότες, τὰ πλατιά κοιτάζοντας οὐράνια·
«Δία πατέρα, μὰ θεὸ δὲν ἔχει νὰ μὲ σώσει
»ἀπ' τὸ ποτάμι τώρα ἐδῶ; Στερνὰ ὅ,τι πάθω ἄς πάθω.
»Μὰ δὲ μοῦ φταίει ἄλλος κανεὶς θεὸς ἀπ' τὰ οὐράνια,
»μόνε μοῦ φταίει ἡ μάνα μου ποῦ μὲ γελοῦσε ἡ ἔρμα,
»καὶ μοῦπε, κάτου ἀπ' τὸ τειχί τῶν ἀπιστάδων Τρώων
»πῶς τάχα ἀπὸ φοιδόσταλτες θὰ σκοτωθῶ σαφτες.
»Ἄς μ' εἶχε ἄχ! σφάζει ὁ Ἐχτορας τὸ πρῶτο ἐδῶ κοντάρι!
»Τότες κι' ἂν ἄντρας σφάζουνταν, κᾶν θὰ τὸν σκότωνε ἄντρας.
»Τώρα γραφτό μου ἀπ' ἄτιμο χαμὸ νὰ πάω στὸν τάφο
»ζωσμένος σὲ νεροσυρμὴ σὰ γουρουγιῶν κοπέλλι
»ποῦ σὲ χαντάκι πνίγεται περνῶντας τὸ χεῖμῶνα!»

Εἶπε· κι' ἐφτοὺς ὁ Ποσειδὸς κι' ἡ Ἀθηνᾶ κοντά του
πήγαν καὶ στέκουν, μὲ μορφή σὰν ἄντρες, κι' ἔτσι θάρρος
τοῦ δίνουν, μέσ' τὰ χέρια τους τὰ χέρια του κρατῶντας.
Κι' ἄρχισε πρῶτα ὁ Ποσειδὸς νὰν τοῦ μιλάει καὶ τοῦπε·
«Πιὲ τοῦ Πηλέα, μὴ δειλιάς καὶ μὴν παρατρομάζεις,
»τὶ τέτιοι ἐμεῖς θεοὶ ἤρθαμε βοηθοὶ σου ἐδῶ στὸν κάμπο
»μὲ στέρξιμο τοῦ Δία, ἐγὼ κι' ἡ Ἀθηνᾶ ἡ Παλλὰδα·
»Ἔτσι δὲν εἶναι ἡ μοίρα σου ποτάμι νὰ σὲ πνίξει,
»μὲν τώρα θὰ λουφάξῃ ἀφτός, κ' ἐσὺ θὰ σύρεις πίσω.
»Καὶ τώρα ἀφτὴ εἶναι ἡ συμβουλὴ ποῦ θὰ σοῦ ποῦμε, κι' ἀκού.
»Μὴν πάβεις πρὶν τ' ἀνήμερο πελέκκι, πρὶ στρυμῶξις
»τοὺς Τρώεις, κάθε μάννας γιὸ, μέτ' στ' ἀψηλὸ τειχί τους,
»ἂ δὲν ξεφύγει καὶ κανεὶς κατόπι, σὰ σκοτώσεις
»τὸν ξακουσμένον Ἐχτορα, γύρνα στὰ πλοῖα πάλι.
»Νίκη, Ἀχιλλεῖα, θέλουμε καὶ δοῖα νὰ κερδίσεις».